

mens jeg var i live. Når først man er død, kan man ikke længere træffe nogen beslutninger, og derfor må det være indlysende, at de beslutninger, man træffer, mens man er i live, også har virkning den dag, hvor man ikke er her længere.

Vi betragter det som et testamente, når man udfylder et donorkort, og det har jeg selv gjort. Jeg håber naturligvis, det aldrig bliver nødvendigt at sætte det i kraft, men sådan er det jo: Vi kan jo aldrig vide, hvad fremtiden bringer, og derfor har jeg på et tidligt tidspunkt taget stilling til, at jeg ønsker at være organdonor.

Jeg har gjort det af mange forskellige grunde. Jeg har bl.a. gjort det ud fra, jeg ved ikke, om man kan bruge så stort et ord som næstekærlighed til de mennesker, der desværre er så syge, at de har brug for organer. Jeg synes, at den dag, hvor jeg ikke længere har brug for mine organer, den dag, hvor jeg ikke længere er i live, vil jeg gerne have mulighed for, at de organer kan gøre gavn et andet sted.

Men jeg har også gjort det ud fra, at jeg ønsker at friholde min familie for det dilemma, det er at stå ved dødslejet og tage stilling til, om man vil være med til en transplantation eller ej. Det dilemma ønsker jeg at friholde min familie for, og derfor har jeg taget den beslutning, og jeg har meddelt min familie, at jeg har taget den beslutning, og at jeg naturligvis forventer, at de respekterer den.

I dag behøver de ikke at respektere den. Hvis beslutningsforslaget her vedtages, så skal de respektere min beslutning, og det ønsker jeg at de skal.

Derfor støtter vi beslutningsforslag nr. B 47.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jørgen Winther.

Jørgen Winther (V):

Vi er tre partier, der i fællesskab har fremsat dette forslag. Jeg vil gerne sige tak for de mange positive bemærkninger, der har været, og jeg vil gerne fremføre, at vi har haft debatten før, sådan som vi også alle sammen kan erindre.

I Venstres gruppe er vi også frit stillet, og der vil helt sikkert være et par enkelte, måske tre, der stemmer nej til det her forslag, men altså langt, langt den største del af Venstres folketingsgruppe vil stemme ja til forslaget.

Så har jeg med stor opmærksomhed lyttet til de forskellige ordførere, og jeg kan jo så høre, at

der denne gang er en endnu større positiv opbakning til forslaget end sidste gang, hvor der også var mange positive ord.

Det er faktisk sådan, hvis man skal skære det helt ind til benet, at det store Socialdemokrati siger nej, og det gør vistnok endda alle, og De Radikale siger også nej. Det er de to regeringspartier, og det er vist også de eneste to partier, der siger klart nej. Resten af partierne er i den situation, at der er nogle, der siger helt klart ja, og så er der nogle, hvor man er frit stillet.

De Konservative er altså langt overvejende positive, i SF er man frit stillet, Dansk Folkeparti er hundrede procent positivt indstillet, i CD er der nu også et flertal, der er positivt indstillet, Enhedslisten er positiv og Kristeligt Folkeparti – i øvrigt en meget flot tale fra Kristeligt Folkeparti, synes jeg – er også meget positivt indstillet over for det her.

Jeg kan så se, at hvis man fremsætter beslutningsforslaget et par gange, er der altså mulighed for, at det kan komme videre. Nu ser vi frem til en meget grundig debat i udvalget, så vi får det her gjort så godt som muligt.

Jeg lyttede meget til hr. Holger Gravensen, Socialdemokratiets ordfører, som sagde, at vi har et udestående problem, og det er rigtigt. Det er nemlig rigtigt: Hvad gør man i den situation, hvis en person har skrevet organdonortestamente og der så er to pårørende, der ikke vil respektere det? Det er så vores retspolitikere, der skal tage over og prøve at løse det meget, meget svære problem, om der skal være sanktioner eller ikke være sanktioner.

Dog vil jeg sige: Det er ikke ofte, man vil stå over for det, for dér er jeg meget enig med Kristeligt Folkeparti og andre ordførere, der har sagt, at for mange vil det her være en lettelse. Det vil være en lettelse, fordi i det øjeblik den hjernedøde tidligere har givet udtryk for, at vedkommende vil være organdonor, er der mange pårørende, der vil sige: Så er vi fri for at tage stilling til det. Vi respekterer overalt det, som den nu afdøde tidligere har tilkendegivet. Så jeg er helt sikker på, at der er mange pårørende, der vil være lettede over det.

Jeg er også enig med Kristeligt Folkeparti i, at det kan være en traumatisk situation. Står man i den situation, at man pludselig får at vide, at en kær pårørende er hjernedød, så tror jeg, der i dag er mange, der for en sikkerheds skyld hellere vil sige nej til organdonation. Man tænker heller ikke helt klart, så senere kan man måske sige, at man burde have sagt ja.